

Ministerens Tal, som han øjensynlig selv følte sig. En Del af den Stigning, der er paa indeværende Finansaar i Forhold til Budgettet, er jo nemlig allerede indkasseret, idet Stigningen af Toldindtægterne er taget med indtil Juli Maaned inklusive i Aar som tidligere, og det er altsaa en ikke ringe Del af Finansaaret, for hvilket Stigningen er kommet med i Budgettet for 1914—15. At Merindtægten skulde blive saa stor, som Ministeren tror, den vil blive, kan jeg derfor ikke ganske gaa med til. Paa den anden Side har jeg aldrig sagt, at Toldindtægterne vil gaa tilbage i Aar. Naar den højtærede Minister vil se mine Udtalelser fra i Efteraaret efter, vil han ogsaa se, at jeg sagde, at Stigningsgraden bliver langsommere, og at vi nærmede os Kullinationen, men jeg sagde ikke, at vi havde naaet den. Hele min Betragtning gik ud paa, at i Aar gik det nok, og næste Aar vil Budgettet nok igen holde, men at man ikke maatte paaregne de Stigninger fra Aar til Aar, som man har kendt i de senere Aar. Jeg tror vedblivende, at det er rigtigt, og at det i alt Fald er rigtigt ikke at regne med en saadan Stigning. Det er jo muligt, at den kan komme, og saa er det jo meget godt, men regne med det bør man ikke, saaledes som Forholdene nu udvikler sig.

Det var heller ikke ganske rigtigt, hvad den højtærede Minister sagde, at den forholdsvist stærke Udgiftsstigning paa Finanslovsforslaget saa godt som udelukkende skyldtes tidligere Love og Bevillinger. Nej, der er foreslaaet en hel Del nye Udgifter, som ikke er en Følge af tidligere Lovgivningsforanstaltninger eller tidligere Finanslove, f. Eks. ikke saa ganske faa Lønningstillæg og lignende; det var der allerede paa Finanslovsforslaget, som jeg tidligere udførligt har paavist, og det er tiltaget ikke saa ganske lidt under Behandlingen. Jeg skal ikke rejse Indvending i Realiteten herimod, thi jeg har selv stemt for disse Bevillinger og kan ikke finde dem i og for sig urimelige. Men vi kan ikke blive ved at avancere paa den Maade fra det ene Aar til det andet. Det er kun det, jeg har villet hævde. Jeg har ikke sagt, at dette Budget ikke vil blive holdt, jeg endte vistnok med at sige, at jeg tror, det er et Budget paa Balance. Naar alt kommer med, Tillægsbevillingsloven og Udgifterne paa de nye Love, tror jeg, det omtrent vil balancere. Det kan ogsaa være, at det vil blive noget derover. Men jeg har ikke

sagt, at denne Finanslov vil afføde et Statsregnskab med Underskud. Jeg har kun sagt, at saa stærk Stigning fra det ene Aar til det andet som den, vi har paa Finanslovsforslaget selv med Fradrag af de 3 Mill. Kr., jeg selv betegnede som ekstraordinære, altsaa en Stigning af 4 pCt., kan vi ikke taale. Der er ikke Tale om, at Statens Indtægter over en Bank stiger fra det ene Aar til det andet med 4 pCt. Det er desværre ret langt derfra. Ministeren mente ikke, man ret vel kunde overhovedet komme til et større Overskud end det, her er. Ja, det er det, jeg tidligere har haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at det danske Folketing har saa forfærdelig ondt ved at taale at se et Overskud. Saa snart der er en Smule Overskud paa et Finanslovsforslag, siger man: Ah, det maa vi se at gøre Kaal paa snarest muligt, her er det og det, vi kunde ønske, og er der et Par eller 3 Millioner tilovers, er der glimrende Raad dertil. Det kan gerne være, at mange ser saaledes paa det; jeg har selv gjort den Erfaring. Men man kunde, hvis det er Tilfældet, og hvis det mere er Overskuddet paa Papiret end Tingen selv, som stikker Folk i Øjnene, gøre, hvad der i og for sig er ganske berettiget, nemlig anslaa rent kalkulatorisk paa Finanslovsforslaget et Beløb til nye Love og til de øvrige Merudgifter paa Tillægsbevillingsloven. Paa den Maade kunde man undgaa at se dette misliebige Overskud optræde.

Finansministerens Betragtninger om, at det er de ordinære Indtægter og Udgifter, man skal regne efter og slaa sig til Taals med, og at Udgifterne paa § 26 ikke bør regnes med, fordi de er produktive Udgifter, kan jeg ganske og aldeles ikke billige. Mange af Udgifterne paa § 26 er kun i meget ringe Grad produktive Udgifter, i alt Fald ingenlunde Udgifter, der kan antages at give fuld Rente, og det er Udgifter, der kommer igen med en vis Regelmæssighed, det er ingenlunde ekstraordinære Udgifter i egentlig Forstand. Derfor har man altid i dansk Finanspraksis regnet dem ind i Balancen, og det vil jeg meget tilraade at gøre ogsaa i Fremtiden.

Der var en enkelt Ting, jeg vilde have omtalt i mit første Foredrag, men som jeg glemte, nemlig at der er en stor Udgift — jeg nævnede nogle af de store Udgifter, som staar for —, som vi nødvendigvis maa komme til, en Udgift, som er af stor og afgørende økonomisk Betydning for vort Land, og det er